

Op zaterdag 11 juni 2005 overleed in de vroege ochtend in zijn eigen huis te Baarn op 85-jarige leeftijd Dr. Gerardus Albertus de Vries, Officier in de Orde van Oranje Nassau en groot natuur-kunstenaar.

In memoriam Gerard de Vries

Gerard de Vries werd op 9 december 1919 in Haarlem geboren. Twee jaar later verhuisde het gezin naar Baarn. Op de lagere school was de interesse in de natuur al aanwezig. Met zijn jong overleden schoolvriend Ferdinand Volkers trok hij de bossen in. In het begin hadden ze nog geen verrekijkers. Alleen door spieden en sluipen konden ze vogels dicht genoeg naderen. Later mocht Gerard van zijn ouders een klein toneelkijkertje gebruiken. Zijn tweede kijker kreeg hij van zijn moeder, een Zeiss 8x30, welke hij zijn verdere leven heeft gebruikt.

Één van de eerste vogelboeken van Gerard was "Hoe heet die vogel", uit 1927, geschreven door Jan P. Strijbos. Echte veldgidsen waren er toen nog niet. Om dat gemis aan te vullen maakte Gerard zelf zgn. determineersleutels of tabellen, in het veld aangevuld met nadere bijzonderheden.

Als jong NJN-er leidde Gerard vogelzangexcursies, zijn specialiteit. Bij vogelgeluiden was het: "Veel doen, veel luisteren en voor het gevoel helpt het als je muzikaal bent".

Met het natekenen van plaatjes en foto's van planten en dieren begon Gerard al op heel jonge leeftijd. Ook schilderde hij graag portretten. Als kind kreeg hij een tijdlang les van de Baarnse kunstenaar Jaap de Ruig. Ook liet hij zich door de

bekende schilder en tekenaar Rein Stuurman adviseren. Vanaf 1952 was hij hoofd van de afdeling Medische Mycologie tot aan zijn pensioen in 1985. Tijdens de vele buitenlandse congressen plakte Gerard er vaak nog een reis aan vast om met een klein gezelschap, of alleen, de natuurterreinen in te trekken. Om goed voorbereid het gebied in te gaan schreef hij vooraf mensen aan om informatie, hetgeen vaak resulteerde in jarenlange vriendschap. Van de talrijke reizen die Gerard gemaakt heeft kunnen onder meer genoemd worden: Kenia, Zuid-Afrika, Noord-Amerika, Madagaskar, Canada, Japan, Nieuw-Zeeland, Colombia, Indonesië, Sri Lanka, Rusland en Israël.

Vanaf 1934(!) tot aan het eind van zijn leven hield Gerard altijd trouw een natuurdagboek bij door aantekeningen te maken in het veld. Één van zijn eerste waarnemingen was: "Gezien bij de Zuiderzeemonde, 30 Velduilen. Waren niet schuw". Hij deed alles puur voor zichzelf: "om het vast te houden". Van zijn dagboeken (1934-1985), is destijds dankbaar gebruik gemaakt voor het boek "Vogels tussen Vecht en Eem" uit 1987.

Gerard omschreef zijn interesse voor de natuur: "Het is net een virus, dat heel specifiek bepaalde mensen aantast, een virus met milde, aangename symptomen. Het is wel hardnekkig en blijft je hele leven in je

lichaam zitten. Soms is het ook besmettelijk. De algehele natuur heeft je na verloop van tijd gevormd, door een drang om naar buiten te willen. Je zult nooit deze drang verliezen om verder te willen kijken". Over vogels zei hij: "De vogel een geweldige schepping, vrij in de lucht, en het zich vrij maken van de aarde".

Begin 2005 werd er een gezwel in de maagstreek geconstateerd waar niets meer aan te doen was. Gerard had nog twee wensen; geen pijn en zo lang als mogelijk in zijn eigen huis blijven. Gelukkig kwamen beide wensen uit.

Bij het afscheid van Gerard, op diens studeerkamer, lagen onder meer zijn onafscheidelijke Zeiss verrekijker en alpinopet symbolisch op zijn kist, tussen de veldboeketten, zijn microscoop, tekeningen en boeken. Met het overlijden van Gerard de Vries is een unieke amateur-veldornitholoog van de oude stempel heengegaan, en bovenal een buitengewoon fijn mens.

Ik bracht menige middag of avond met Gerard door om te luisteren naar zijn belevenissen. De verhalen van Gerard vormden altijd een grote stimulans voor mijzelf.

Marc van Houten